

ikke var muligt at finde Lagerplads til Majs, faaet Tilladelse til at eksportere Majs, hvorved der er tabt $1\frac{1}{2}$ Million. Naar disse Penge ikke er opført, er det, fordi man ikke ved nøjagtig, hvor meget det er, og hvornaar de kommer til Udbetaling.

Det ærede Medlem udtalte om Eksporten af Brødkorn, at det var ham ufatteligt, at jeg nu kunde tro noget saadant som, at $1\frac{1}{2}$ Million Tdr. kunde eksporteres, man maatte tage Hensyn til Situationen, som den har været under Krigen. Ja, Forholdet under Krigen har været, at der var lige fra Haanden i Munden. Det ærede Medlem har ganske Ret i, at da der var visse Forpligtelser med Hensyn til Levering af Korn til andre Lande, var det saaledes, at vi i enkelte Øjeblikke var inde paa Leverancer, som slet ikke kunde gennemføres. Jeg var selv med i de Forhandlinger, hvor det lykkedes at blive fri for denne Forpligtelse, og jeg husker den almindelige Glæde, der var, da det Øjeblik kom, da vi kunde sige: nu bliver vi fri for at levere den Million Tdr., som vi slet ikke er i Stand til at levere. Høsten har i de fleste af Krigsaarene paa en mærkelig Maade været sat ned alene ved Vejrforholdene. Det har været et mærkeligt Uheld. Og dernæst har Manglen paa Kunstgødning bevirket, at netop Avlen af Vintersæd har været sat særlig stærkt ned. Det er jo saadan, at en Ulykke kommer sjælden alene. Det er mærkeligt at se, at vort Land netop den Gang vistnok mere end nogen Sinde ellers skulde have den Tilskikkelse, at Høstudbyttet gik ned under det normale. I Aar er Forholdet det glædelige, tør jeg nok sige, — og det har været givet fra Foraaret, — at det har været et godt Aar. Vi har sagt det til hinanden og glædet os over det. Vi har endvidere haft Tilførsel af Kunstgødning, der har ikke manglet noget i saa Henseende. Jeg kan naturligvis ikke garantere noget, selv om man synes at ville holde mig fast paa: nu har du at garantere os, at der avles saa og saa mange Tdr. Rug og Hvede; men det forekommer mig dog, at jeg ikke kan gøre andet paa dette Tidspunkt end at tage de foreliggende Indberetninger og den Arealopgørelse, der foreligger, og at sige — det er ganske rigtigt, det er ikke andet end en Multiplikation, og jeg gør mig ikke til af, at det er nogen stor Heltebedrift at mul-

tiplicere disse to Tal med hinanden, — hvis disse to Tal holder Stik, faar vi det og det Udbytte. Det forekommer mig, at det vilde være at gøre det høje Ting en daarlig Tjeneste, og at jeg vilde paatage mig et mærkeligt Ansvar, om jeg skød alt dette til Side og sagde: Det passer ikke, nu skal De høre *min* Mening, og den skal De lægge Vægt paa. Selvfølgelig har jeg min Mening, baade fra det Landbrug, jeg selv driver, og efter hvad jeg har set. Men vi er nu nødt til at lave Kornloven paa dette Tidspunkt, vi kan ikke vente en Maaned eller to, til vi ved noget mere. Der er ikke noget, der er umuligt i dette Overslag. Det er Normalhøsten i de sidste 5 Aar før Krigen, der er lagt til Grund derfor. Men det kan meget vel skuffe. Jeg skal ikke lægge Skjul paa, at de faa Resultater, der nu foreligger — jeg spørger spændt, hvor jeg kan høre noget om det i disse Dage — synes ikke at lyde særlig gunstige med Hensyn til, hvad der vil blive. Men naar det ærede Medlem siger, det er slet ingen Ting værd, man kunde lige saa godt stryge de 30 Millioner, der er regnet for Eksport af Brødkorn og, saa vidt jeg kunde forstaa, ogsaa de 20 Millioner, maa jeg dog sige, at jeg tror ikke, det er rigtigt. Noget vil der blive, maaske det hele, ja, der er ogsaa Mulighed for, at der vil blive mere. Men det beror, som jeg gentagende har sagt, paa, hvor meget der høstes af Brødkorn; og hvor høj Eksportprisen — forudsat at man vedtager Forslaget, som det ligger — bliver paa Byg og Havre eller Produkter af disse Kornsorter. Det ærede Medlem kan have Ret i, at der her er et Usikkerhedsmoment i det finansielle Overslag. Det er der jo ogsaa i Sukkerordningen; den er baseret paa, hvor meget vi avler, og hvor meget vi kan opnaa ved Eksporten. Jeg haaber, det gaar godt for Sukkerordningens Vedkommende, og det er muligt, det kan gaa lige saa godt for det foreliggende Overslags Vedkommende. Jeg maa indrømme, at den Ordning, vi har levet under i dette Aar, for saa vidt var sikrere, som der der rent og blankt er et Underskud at dække af Statskassen paa 61 Mill. Kr.; det er ikke til at tage fejl af. Men her er der givet Anvisning paa Veje til Dækning, og det forekommer mig rimelige og naturlige Veje, og dette mener jeg ikke burde forringe Lovforslaget i det ærede Medlems Øjne.